

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ODLOČBA PETEGA ODDELKA
GLEDE SPREJEMLJIVOSTI

Pritožba št. 57655/08
Uroš SUHADOLC
proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) je na seji senata
17. maja 2011 v sestavi

Dean Spielmann, *predsednik*,

Elisabet Fura,

Karel Jungwiert,

Boštjan M. Zupančič,

Mark Villiger,

Ganna Yudkivska,

Angelika Nußberger, *sodniki*,

in Claudia Westerdiek, *sodna tajnica oddelka*,

ob upoštevanju zgoraj navedene pritožbe, vložene dne 24. novembra
2008,

ob upoštevanju stališč, ki ji je predložila tožena vlada, in stališč, ki jih je
v odgovor predložil pritožnik,

je po posvetovanju sklenilo:

DEJSTVA

Pritožnik g. Uroš Suhadolec je slovenski državljan, rojen leta 1961 in živi
v Trziču. Pritožnika je pred sodiščem zastopal g. L. Poljanec iz Slovenske
Bistrice. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala gospa
T. Mihelič Žitko, državna pravobranilka.

A. Okoliščine zadeve

Dejstva o zadevi, kakor so jih predložile stranke, se lahko povzamejo tako:

Zvečer 12. maja 2006 je pritožnik vozil avto v bližini Kranjske Gore, ko je policist izmeril hitrost vozila z lasersko napravo za merjenje hitrosti, je ta izmerila 76 km/h. Omejitev hitrosti je bila 50 km/h. Pritožnikov avto je bil ustavljen in pritožnik je bil naprošen, da opravi preizkus z napravo za ugotavljanje alkoholiziranosti. Postopek sta vodila dva policista. Elektronska naprava za merjenje stopnje alkohola v izdihanem zraku pritožnika je pokazala 0,39 mg/l. Pritožnik je bil seznanjen, da je po Zakonu o varnosti cestnega prometa obtožen storitve dveh prometnih prekrškov, in sicer prekoračitve omejitve hitrosti in vožnje pod vplivom alkohola z vsebnostjo alkohola v krvi najmanj 0,34 miligrama alkohola v litru izdihanega zraka. Prepovedano mu je bilo nadaljevanje vožnje. Dva zapisnika sta bila narejena na kraju samem. Zapisnik o meritvi pritožnikove hitrosti je med drugimi podatki vsebovalo tudi izmerjeno hitrost, podatke o napravi za merjenje hitrosti, datum, čas in kraj meritve ter rezultate, ki jih je zabeležila naprava, kakor tudi ime policista, ki je napravo uporabil, in identifikacijsko številko potrdila, ki dokazuje njegovo usposobljenost za ravnanje z napravo. Zapisnik o preskusu ugotavljanja alkoholiziranosti je med drugimi podatki vseboval podatke o uporabljeni napravi in rezultate ter zabeležko, da se je pritožnik strinjal z rezultati. Pritožnik je zapisnik tudi podpisal in prejel njegovo kopijo. Nazadnje je bilo pritožniku izdano pisno obvestilo z navedenimi obdolžitvami in pozivom, da v petih dneh v odgovor predloži pisno izjavo.

Dne 16. maja 2006 je pritožnik predložil pisno izjavo, v kateri je zanikal storitev kakršnega koli prekrška. Trdil je, da se naprava za merjenje hitrosti ne bi smela uporabljati v temi in da njegovo vozilo ni toliko zmogljivo, da bi lahko doseglo hitrost, ki jo je pokazala naprava. Policija je morala zamenjati njegov avto z drugim vozilom ali napačno uporabiti napravo za merjenje hitrosti. Nadalje je trdil, da ni bilo prometnih znakov za omejitev hitrosti na cesti, po kateri je vozil. Nadalje je pritožnik izpodbijal verodostojnost merilne naprave za ugotavljanje alkoholiziranosti in trdil, da je bila naprava izpostavljena dejavnikom, katerih prisotnost ali delovanje, na primer policijskega radia, je lahko moteče vplivala na rezultate.

Dne 8. avgusta 2006 je Policija Kranjska Gora izdala odločbo. Ugotovljeno je bilo, da je pritožnik storil dva prekrška in je bila izrečena globa 100.000 slovenskih tolarjev (SIT) (približno 400 evrov) za oba prekrška in dodeljenih sedem kazenskih točk. Odločba se je nanašala na dva policijska zapisnika, ki sta navajala rezultate merjenja hitrosti in preskusa alkoholiziranosti. Zavrnjena je bila pritožnikova trditev o napačni uporabi naprave za merjenje hitrosti z navedbo, da je bila naprava zasnovana tako, da v primeru kakršnega koli motenja, napačnega položaja ob uporabi ali

zaradi izgube signala rezultata ne bi prikazala. Odločba se je nanašala tudi na potrdilo slovenskega Inštituta za meroslovje, da je vrsta omenjene naprave ustrezala tehničnim zahtevam. Glede naprave za ugotavljanje alkoholiziranosti je odločba navajala, da so bili na zahtevo ministrstva za notranje zadeve opravljeni posebni preizkusi za preverjanje vpliva prenosnih telefonov in radijskih naprav na rezultate te naprave. Preizkusi so dokazali, da takega vpliva ni. Glede pritožnikove trditve, da ni bilo prometnega znaka za omejitev hitrosti, je policija razložila, da omejitev hitrosti 50 km/h velja na podlagi splošnega predpisa v zvezi z omejitvijo hitrosti v naseljih. Nazadnje je bilo pritožniku odrejeno plačilo približno 20.000 SIT (približno 80 EUR) za stroške postopka.

Dne 12. septembra 2006 je pritožnik vložil zahtevo za sodno varstvo. Trdil je, da bi ga lahko veljavno obsodil samo sodnik. Nadalje se je pritožil, da je bil rok za predložitev zahteve za sodno varstvo prekratek. Zanikal je storitev prekrškov in zahteval, da policija dokaže svoje trditve. Zlasti je zahteval, da policija dokaže, da je bila hitrost, ki jo je zabeležila naprava, njegova hitrost, in da predloži dokumente, ki dokazujejo verodostojnost rezultatov laserske naprave in načina, uporabljenega za merjenje stopnje alkohola v njegovem izdihanem zraku, kakor tudi usposobljenost policista, ki je merilno napravo uporabljal.

Okrajno sodišče na Jesenicah je 15. aprila 2008 izdalo sodbo, s katero je predlog zavrnilo. Najprej je sodišče ugotovilo, da je pritožnik vložil "standardno" zahtevo za sodno varstvo. Ugotovilo je, da postopek ni kršil veljavne zakonodaje in zlasti, da so policisti ustrezno ugotovili dejstva. Sodišče se je sklicevalo na dva zapisnika, ki so ju policisti pripravili na kraju samem, na potrdilo, ki je dokazovalo, da je policist opravil ustrezno strokovno usposabljanje za uporabo laserske naprave, in na potrdilo slovenskega Inštituta za meroslovje, da je ta vrsta naprave v skladu z ustreznimi tehničnimi zahtevami. Glede preskusa ugotavljanja alkoholiziranosti je sodišče ugotovilo, da je obtožba, da je pritožnik vozil pod vplivom alkohola, temeljila na zapisniku, ki je navajalo rezultate preskusa alkoholiziranosti z napravo za ugotavljanje alkoholiziranosti, ki ga je pritožnik podpisal brez pripomb. Ker se je pritožnik strinjal z zapisnikom, policija ni odredila nadaljnjih korakov za ugotavljanje stopnje pijanosti pritožnika. Nazadnje je sodišče ugotovilo tudi, da izpodbijana odločba ni kršila ustavne pravice pritožnika, saj je bila izdana v skladu z veljavno zakonodajo, na voljo pa mu je bilo tudi sodno varstvo. Sodišče je tudi zavrnilo njegovo pritožbo glede osemdnevnega roka s pojasnilom, da je to zakonsko predpisani rok, s katerim je bil seznanjen v odločbi policije. Pritožniku je bilo naloženo plačilo 90 EUR za stroške postopka.

Dne 9. maja 2008 je pritožnik vložil ustavno pritožbo zaradi domnevne kršitve zagotovil poštenega sojenja – zlasti, da bi bila globa lahko naložena v sodnem, ne pa policijskem postopku; da ga je obtožila in obsodila policija; da mu niso bila zagotovljena zagotovila v skladu s 23., 24. in 29.

členom ustave. Poleg tega se je pritožil, da zoper sodbo okrajnega sodišča ni redne pritožbe.

Ustavno sodišče je 26. maja 2008 pritožnikovo ustavno pritožbo zavrglo. Sklicevalo se je na tretjo točko prvega odstavka 55. b člena zakona o ustavnem sodišču v povezavi s četrto točko drugega odstavka 55. a člena navedenega zakona (glej spodaj "ustrezna notranja zakonodaja in praksa"). Odločba Ustavnega sodišča je bila pritožniku vročena 6. junija 2008.

B. Ustrezna notranja zakonodaja in praksa

1. Ustava

23. člen

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih ter o obtožbah proti njemu brez nepotrebnega odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče.

Sodi mu lahko samo sodnik, ki je izbran po pravilih, vnaprej določenih z zakonom in s sodnim redom."

24. člen

"Sodne obravnave so javne. Sodbe se izrekajo javno. Izjeme določa zakon."

29. člen

"Vsakomur, ki je obdolžen kaznivega dejanja, morajo biti ob popolni enakopravnosti zagotovljene tudi naslednje pravice:

- da ima primeren čas in možnosti za pripravo svoje obrambe;
- da se mu sodi v njegovi navzočnosti in da se brani sam ali z zagovornikom;
- da mu je zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist;
- da ni dolžan izpovedati zoper sebe ali svoje bližnje, ali priznati [svojo] krivdo."

2. Zakon o prekrških iz leta 2002

Do 1. januarja 2005 je postopke v zvezi s prekrški proti predpisom urejal Zakon o prekrških iz leta 1983 (Uradni list Socialistične Republike Slovenije št. 25/1983, s popravki in spremembami). V skladu s tem zakonom so postopke vodili sodniki za prekrške. Pritožbe zoper njihove odločbe so obravnavali sodni senati za prekrške.

Dne 18. decembra 2002 je slovenski parlament sprejel novi Zakon o prekrških (v nadaljnjem besedilu ZP, Uradni list št. 7/2003). Veljati je začel 7. februarja 2003 in se začel izvajati 1. januarja 2005. Kakor je navedeno v *travaux préparatoires* k temu zakonu, se je štelo, da je reforma potrebna zaradi velikih sodnih zaostankov na sodiščih ter zaradi potrebe po poenostavitvi in pospežitvi postopkov v zvezi s prekrški.

V skladu s 6. členom ZP je "prekršek" dejanje, ki pomeni kršitev zakona, uredbe vlade, odloka samoupravne, lokalne skupnosti, ki je kot tako določeno kot prekršek in je zanj predpisana sankcija za prekršek. Medtem ko ZP vsebuje nekatere posebne določbe v zvezi s prvinami prekrška in odgovornostjo za tak prekršek, se tudi sklicuje na kazenski zakonik, ki ga je treba *smiselno* uporabljati v prekrškovnih postopkih. Poleg tega je načelo domnevne nedolžnosti vključeno v ZP, ki v 7. členu navaja da "Kdor je obdolžen prekrška, velja za nedolžnega, dokler njegova odgovornost ni ugotovljena s pravnomočno odločbo."

ZP predvideva kazni v zvezi s prekrški, in sicer globo, opomin, kazenske točke (ki lahko vodijo do odvzema vozniškega dovoljenja), prepoved vožnje motornega vozila, izgon tujca iz Slovenije in odvzem predmetov (17. do 25. člen ZP).

(a) Hitri postopek

Bistvena razlika med starim in novim sistemom, ki ga je uvedel ZP, je vzpostavitev hitrega postopka, ki ga vodijo upravni organi, kakor so policija ali inšpektorati.

Upravni organ lahko sproži postopek na svojo pobudo ali na zahtevo. Če obdolženec ni imel priložnosti odgovoriti na obtožbe, ko je organ oblasti prekršek zabeležil ali preučil, mora ta pred izdajo kakršne koli odločbe pozvati obdolženca k predložitvi pisnega odgovora. Odločba mora vsebovati kratko navedbo izjave obdolženca in navesti dejstva in dokazila o utemeljenosti. Vsebovati mora opozorilo o uklonilnem zaporu zaradi neplačila (49. do 58. člen).

Hitri postopek se praviloma uporablja za prekrške, z naslednjimi izjemami: v zadevah, kjer je bila poškodovana druga oseba; pri prekrških, kjer je lahko naložena dodatna kazen; v zadevah, kjer je predvidena dodatna kazen prepovedi vožnje motornega vozila; v zadevah, ki vključujejo premoženjsko pravni zahtevek ali mladoletno osebo, ali ki zadevajo vojaške obveznosti; ali v zadevah, kjer je predviden dodaten izrek kazni s kazenskimi točkami, ki vodijo do odvzema vozniškega dovoljenja (52. člen ZP). Te zadeve obravnavajo sodišča, ki obravnavajo prekrške v rednih sodnih postopkih, v katerih se smiselno uporablja zakon o kazenskem postopku.

(b) Zahteva za sodno varstvo

Po hitrem postopku je na voljo sodno varstvo. Zahtevo za takšno varstvo obravnava sodnik posameznik na sodišču, ki obravnava prekrške, in ki je običajno okrajno sodišče (59. do 66. člen ZP).

Obdolženec ima pravico, da vloži zahtevo za sodno varstvo v roku osmih dni od prejema odločbe upravnega organa v zvezi s prekrškom. Z vložitvijo takšne zahteve se obdolženec odreče možnosti plačila znižane globe. Poleg tega zahteva načeloma odloži plačilo globe.

Zahtevo se lahko vloži na podlagi običajnih obrazložitev za pritožbo (kršitev postopkovnega ali materialnega prava, zmotne ali nezadostne ugotovitve dejanskega stanja ali izpodbijanje izrečene sankcije). Vložiti jo je treba pri upravnem organu, ki je odločbo izdal. Če organ meni, da je predlog utemeljen, lahko svojo odločbo razveljavi ali spremeni. Če tega ne stori, pošlje spis in vsa dodatna dokazila okrajnemu sodišču (glej 63. člen ZP).

Sodnik lahko odloči o sprejemljivosti in utemeljenosti pritožbe na podlagi spisa, prejetega od upravnega organa. V skladu s 65. členom ZP lahko sodnik s sodbo zahtevo zavrne, če ne obstaja potreba po nadaljnjem ugotavljanju dejstev in če razlogi za pritožbo niso ugotovljeni. To stori brez zaslišanja pritožnika. Če sodnik ugotovi, da so bila dejstva pravilno ugotovljena, vendar bi bilo treba naložiti drugačno kazen, lahko pritožbi deloma ugodi in skladno s tem spremeni odločbo upravnega organa. Če je ugotovljena kršitev postopkovnega ali materialnega prava ali je zahtevano nadaljnje ugotavljanje dejstev, sodnik razveljavi odločbo in odloči o zadevi v rednem sodnem postopku, v katerem sta stranki obdolženec in organ, ki je izpodbijano odločbo izdal. V teh sodnih postopkih ima obdolženec pravico do ustnega zaslišanja pred sodnikom, do predložitve dokazov, zahtev v zvezi s postopkom in do pritožbe zoper sodbo (67. do 168. člen ZP).

Pritožba na višje sodišče se lahko vloži zoper sklep sodišča prve stopnje, s katerimi se zavrže zahtevo za sodno varstvo, in zoper sodbo, s katero je bila odločba upravnega organa spremenjena na škodo obdolženca po dodatnem ugotavljanju dejstev. Poleg tega se lahko pritožba vloži zoper vse obrazložitve, razen dejanskih, zoper odločbo, ki nalaga globo, višjo od minimalnega zneska, ali odreja odvzem predmetov, vrednih več kakor 400 EUR.

3. Zakon o varnosti cestnega prometa

Ustrezne določbe Zakona o varnosti cestnega prometa (Uradni list št. 3/2004, ki se izvaja od 1. januarja 2005) se glasijo:

32. člen

"1) Največja dovoljena hitrost vozila je omejena:

– 50 km/h – na cestah v naselju;

...

(7) Voznik, ki prekorači s prometnim pravilom ali prometnim znakom omejeno hitrost na cesti v naselju, se kaznuje za prekršek z globo:

...

c) če prekorači hitrost nad 20 do vključno 30 km/h, s 60.000 tolarjev. Vozniku motornega vozila se izreče tudi 3 kazenske točke;

..."

130. člen

“...
...
...”

(2) Drugi vozniki imajo lahko največ do vključno 0,50 grama alkohola na kilogram krvi ali do vključno 0,24 miligrama alkohola v litru izdihanega zraka....

...

(4) Voznika, ki ravna v nasprotju z drugim odstavkom tega člena, se kaznuje za prekršek z globo:

...

(b) če ima več kot 0,50 do vključno 0,80 grama alkohola na kilogram krvi ali več kot 0,24 do vključno 0,38 miligrama alkohola v litru izdihanega zraka, s 40.000 tolarjev. ... Vozniku motornega vozila se izreče tudi 4 kazenske točke.

...”

235. člen

“(1) O prekršku iz tega zakona odloča prekrškovni organ v hitrem postopku tudi, če je za prekršek poleg globe predpisana stranska sankcija največ pet kazenskih točk [za vsak prekršek]...
...
...”

(3) Imetniku vozniškega dovoljenja, ki z odločbo prekrškovnega organa doseže ali preseže 18 kazenskih točk v cestnem prometu, izreče prenehanje veljavnosti vozniškega dovoljenja sodišče...
...”

4. Zakon o ustavnem sodišču

Zakon o ustavnem sodišču (Uradni list št. 15/1994) je bil sprejet 8. marca 1994. Navaja, da ustavna pritožba ni bila dovoljena, če ni šlo za pomembne pravne zadeve in če domnevna kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin ni imela bistvenih posledic za pritožnika.

Dne 30. maja 2007 je slovenski parlament sprejel spremembo k Zakonu o ustavnem sodišču (Uradni list št. 51/2007, v nadaljnjem besedilu sprememba), ki je omejila razpoložljivost ustavnih pritožb, med drugim z izključitvijo možnosti izpodbijanja odločb, izdanih v postopkih v zvezi s prekrški. Vendar se takšne zadeve izjemoma lahko obravnavajo, če so sprožile pomembna ustavna vprašanja, ki presegajo pomen konkretne zadeve. Sprememba je začela veljati 15. julija 2007. Te določbe spremenjenega zakona (Uradni list št. 64/2007 – uradna prečiščena različica) se glasijo:

50. člen

“(1) Ustavna pritožba se lahko vloži zaradi kršitve človekovih pravic ali temeljnih svoboščin zoper posamični akt, s katerim je državni organ, organ lokalne skupnosti ali

nosilec javnih pooblastil odločil o pravici, obveznosti ali pravni koristi posameznika ali pravne osebe, pod pogoji, ki jih določa ta zakon.

..."

54. člen

"(1) O tem, ali bo začelo postopek na podlagi ustavne pritožbe, odloči ustavno sodišče v senatu treh sodnikov ustavnega sodišča (v nadaljnjem besedilu: senat) na nejavni seji."

55.a člen

"(1) Ustavna pritožba ni dovoljena, če ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika.

(2) Šteje se, da ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika, kadar gre za posamične akte:

- izdane v sporih majhne vrednosti ...;
- če se z ustavno pritožbo izpodbija le odločitev o stroških postopka,
- izdane v sporih zaradi motenja posesti,
- izdane v zadevah prekrškov.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko ustavno sodišče v posebno utemeljenih primerih izjemoma odloča o ustavni pritožbi zoper posamične akte iz prejšnjega odstavka. Za posebej utemeljen primer gre, če gre za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve."

55.b člen

(1) Ustavna pritožba se zavrže:

- če ne gre za posamičen akt državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil, s katerim bi bilo odločeno o pritožnikovi pravici, obveznosti ali o pravni koristi,
- če pritožnik nima pravnega interesa za odločitev o ustavni pritožbi,
- če ni dovoljena, razen v primeru iz tretjega odstavka prejšnjega člena,
- če je prepozna,

...

...

(2) Ustavna pritožba se sprejme v obravnavo:

- če gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki je imela hujše posledice za pritožnika, ali
- če gre za pomembno ustavnopravno vprašanje, ki presega pomen konkretne zadeve.

..."

38. člen sprememb glede prehodnih določb, kolikor je to ustrezno, predpisuje:

"(1) Postopki v zadevah, v katerih do uveljavitve tega zakona ustavno sodišče še ni odločilo, se po njegovi uveljavitvi nadaljujejo po določbah tega zakona.

...

(3) Če je pred uveljavitvijo tega zakona ustavno sodišče sprejelo v obravnavo ustavno pritožbo, odloči o njeni utemeljenosti ne glede na 55.a in 55.b člen zakona. "

5. Sodna praksa Vrhovnega sodišča in Ustavnega sodišča Republike Slovenije

Vrhovno sodišče je vzpostavilo precedens glede pravice obrambe v prekrškovnih postopkih. Svojo sodno prakso je oblikovalo na podlagi svoje sodne pristojnosti za odločanje v zahtevah za varstvo zakonitosti, ki jih vložijo državni tožilec v zadevah v zvezi s prekrški. V skladu s povzetki ustrezne sodne prakse, ki jih je predložila vlada, je Vrhovno sodišče ugotovilo, da mora kršitelj imeti možnost, da se v postopkih brani, zlasti, da se odzove na vse dejanske in pravne vidike zadeve (sodbe št. IV Ips 58/2007, IV Ips 49/2007, IV Ips 78/2008). Vrhovno sodišče je tudi odločilo, da okrajnim sodiščem ni treba obravnavati vsakega dokaza, ki jim ga kršitelj predloži. Vendar pa morajo obravnavati dokazila, katerih pomembnost je zadostno ugotovljena (sodba št. IV Ips 45/2007). V okviru prekrškov, ki imajo za posledico domnevo o odgovornosti lastnika prevoznega sredstva, je vrhovno sodišče ugotovilo, da mora obdolženec predložiti prepričljiv in ustrezen dokaz v svojo obrambo. Obdolženec mora podrobno navesti dokaze in dejstva, za katere se trdi, da so z njimi dokazana (sodba št. IV Ips 45/2008). Nazadnje je vrhovno sodišče ugotovilo, da morajo okrajna sodišča obravnavati vsako posamezno trditev, ki se nanaša na pomembna dejstva, odgovoriti na tako trditev in obrazložiti svojo odločitev glede teh predlogov. Vendar pa sodiščem ni treba obravnavati trditve, ki so pravno nepomembne in jim ni treba odgovarjati na splošne trditve. Niti jim ni treba ponavljati razlogov, ki so jih navedli upravni organi, temveč naj raje enostavno potrdijo njihove ugotovitve (sodba št. IV Ips 30/2007).

Z Odločbo št. Up-3663/07 z dne 10. septembra 2009 je ustavno sodišče presodilo zavrnitev okrajnega sodišča glede zaslišanja priče v prekrškovnem postopku. Pritožnik je bil kaznovan z globo zaradi napačnega parkiranja, vendar je zanimal, da bi takrat uporabljal svoj avto. V svoji zahtevi za sodno varstvo je prosil okrajno sodišče, da zasliši pričo, ki bi dokazala njegov alibi. Vendar je sodišče zahtevo zavrnilo in odločilo, da bi moral pritožnik v svojo obrambo predložiti dokumente. Ustavno sodišče je ugotovilo, da je bila pritožnikova pravica do obrambe po 29. členu ustave kršena, saj je okrajno sodišče, ki bi moralo zaslišati pričo, nezakonito omejilo pritožnikovo izbiro načina obrambe.

PRITOŽBE

Pritožnik se je po 6. členu konvencije pritožil, da ga je policija obsodila prekoračitve omejitve hitrosti in vožnje pod vplivom alkohola, da v svoji zadevi ni bil deležen niti javne obravnave niti ustnega zaslišanja na sodišču ter da ni imel možnosti, da bi se branil osebno ali da bi pred sodiščem navedel dokaze v svojo korist.

S sklicevanjem na 6. in 13. člen konvencije se je pritožnik pritožil, da je ustavno sodišče zavrnilo obravnavo njegove ustavne pritožbe in da se je samo sklicevalo na 55. a člen Zakona o ustavnem sodišču, ki je začel veljati potem, ko so se obravnavani dogodki že zgodili. Zatrjeval je, da mu je ta odločba ustavnega sodišča onemogočila njegovo pravico do dostopa do sodišča in je posegla v njegove pravice za nazaj.

Poleg tega se je pritožil, da je prišlo do kršitve domneve nedolžnosti in da v nasprotju s 6. in 13. členom Konvencije pritožba zoper sodbo okrajnega sodišča ni bila mogoča. Nazadnje se je pritožnik pritožil, da je policija posegla v njegovo pravico do svobode, ker je bil ustavljen brez opozorila.

PRAVO

Pritožnik vlaga več pritožb na podlagi 6. in 13. člena konvencije. Kolikor je ustrezno, se 6. člen glasi;

" Vsakdo ima pravico, da o njegovih... kakršnihkoli kazenskih obtožbah zoper njega...v razumnem roku odloča.... sodišče..."

2. Kdor je obdolžen kaznivega dejanja, velja za nedolžnega, dokler ni v skladu z zakonom dokazana njegova krivda.

3. Kdor je obdolžen kaznivega dejanja, ima naslednje minimalne pravice:

a) da ga takoj in natančno seznanijo v jeziku, ki ga razume, z bistvom in vzroki obtožbe, ki ga bremenijo;

b) da ima primeren čas in možnosti za pripravo svoje obrambe;

c) da se brani sam ali z zagovornikom po lastni izbiri ali če nima dovolj sredstev za plačilo zagovornika, da ga dobi brezplačno, če to zahtevajo interesi pravičnosti;

d) da zasliši ali da zaslišati obremenilne priče in da sta mu pod enakimi pogoji zagotovljena navzočnost in zaslišanje razbremenilnih in obremenilnih prič.

e) da ima brezplačno pomoč tolmača, če ne razume ali ne govori jezika, ki se uporablja pred sodiščem."

13. člen določa:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, ki jih priznava ta Konvencija, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

A. Odsotnost ustnega zaslišanja ali javne obravnave v skladu s 6. členom

1. Navedbe strank

(a) Pritožnik

Pritožnik je trdil, da ga je obdolžil in obsodil isti organ, to je policija, in da je bil sodni nadzor postopka neustrezen. Nista mu bila omogočena ustno zaslihanje in javna obravnava, niti ni mogel zaslišati prič. Policija ni dokazala njegove krivde tako, da bi bilo ta brez vsakega dvoma, saj niso predložili nobenih fotografij ali videoposnetka v podporo svojih navedb. Naprava za merjenje hitrosti, ki so jo uporabili zoper pritožnika, ni zabeležila kraja ali časa in rezultati bi bili torej zlahka prikrojeni. Glede preskusa alkoholiziranosti je pritožnik navedel, da le podpis zapisnika pravno neuke osebe ne more pomeniti, da se strinja z rezultati. V njegovem primeru bi bilo torej zaslihanje nujno.

(b) Vlada

Vlada je trdila, da pritožnik ni pravilno izčrpal domačih pravnih sredstev, saj v svoji ustavni pritožbi ni predstavil potrebne obrazložitve, da zadeva v smislu *ratione materiae* ni bila združljiva z določbami konvencije in da bi morala biti pritožba zavrnjena po točki b) tretjega odstavka 35. člena konvencije. V podporo temu so trdili, da je bilo zaslihanje pritožnika pošteno, kakor to zagotavlja 6. člen. Pritožnikovo zadevo je preverilo sodišče polne jurisdikcije.

Vlada je nadalje navedla, da odsotnost izvedbe glavne obravnave v tej zadevi ni bilo rezultat strukturnega problema ali pomanjkljivosti v domači ureditvi. Glavne obravnave ni bilo, ker ni bilo potrebe po ustni predstavitvi pritožnikovih argumentov. Prav tako pritožnik ni zahteval, da naj sodišče zasliši kakršne koli priče. Trditve pritožnika v njegovi zahtevi za sodno varstvo so zadevale le pravna vprašanja, verodostojnost tehničnih naprav, uporabljenih zoper njega, in usposobljenost policista za uporabo laserske naprave. Zadnji dve postavki sta bili zlahka preverljivi na podlagi javno dostopne tehnične dokumentacije in spričeval o policistovih usposabljanjih, sta bili objektivni in bi jih sodišče lahko ugotovilo brez zaslišanja pritožnika. Poleg tega je imel pritožnik možnost odgovoriti na obdolžitve med policijskim postopkom in tudi možnost pregledati spis zadeve v kateri koli fazi postopka.

Nazadnje je vlada navedla, da so v prekrškovnih zadevah sodišča opravila glavno obravnavo takrat, kadar so to zahtevale okoliščine zadeve, in sicer kadar dejstva niso bila zadostno ugotovljena ali kadar obdolženec ni imel možnosti, odzvati se na obdolžitve med policijskim postopkom. V podporo tej trditvi je predložila izvode štiriindvajsetih domačih sodb, ki jih je osem različnih okrajnih sodišč nadalje izdalo na zahteve za sodno varstvo

v obdobju med leti 2005 in 2010. V večini zadev, ki jih zadevajo te sodbe, je zadevni sodnik zaslišal obdolženca in prav tako zaslišal priče; V devetnajstih zadevah je obdolženec s pritožbo uspel. Oprostilna sodba je običajno temeljila na dejstvu, da policiji ni uspelo dokazati zadeve. Kaže, da je bilo zaslišanje obdolženca in prič v večini zadev del dodatnega ugotavljanja dejstev, ki ga je opravil sodnik.

2. Sodna presoja

Sodišče meni, da ugovorov vlade glede izčrpanja domačih pravnih sredstev, primernosti 6. člena in uporabe točke b) tretjega odstavka 35. člena ni treba preizkusiti, ker se zadeva v vsakem primeru razglasi za nesprejemljivo zaradi spodaj navedenih razlogov. Sodišče bo nadaljevalo z domnevo, da se 6. člen uporablja za dejstva zadeve (glej *Öztürk proti Nemčiji*, 21. februarja 1984, §§ 47–56, Serija A št. 73; *Falk proti Nizozemski* (dec.), št. 66273/01, ECHR 2004-XI, in *Malige proti Franciji*, 23. september 1998, § 39, ECHR 1998-VII).

(a) Povzetek ustreznih načel

Sodišče poudarja, da je načelo ustnega zaslišanja in javne obravnave še zlasti pomembno v kazenskem kontekstu, kjer mora biti obdolženemu dana možnost prisostvovati glavni obravnavi na prvi stopnji (*Tierce in drugi proti San Marinu*, št. 24954/94, 24971/94 in 24972/94, § 94, ECHR 2000 IX) Ob tem pa obveznost, opraviti glavno obravnavo, ni absolutna. V zadevi *Jussila proti Finski* ([GC], št. 73053/01, 23. november 2006) je Sodišče ugotovilo, da so ob upoštevanju razširitve pojma "kazenska obtožba" na zadeve, ki ne spadajo v tradicionalne kategorije kazenskega prava (kakor so upravne kazni, carine in dodatne davčne bremenitve), očitno obstajale "kazenske obtožbe" z različno težo. Medtem ko so zahteve glede poštene obravnave strožje v postopkih ugotavljanja kršitev, ki sodijo v jedro kazenskega prava, zagotovitev garancij 6. člena, ki sicer veljajo za kazensko pravo, ne veljajo nujno v vsej strogosti za druge kategorije zadev, ki spadajo v to področje in ki niso posebej stigmatizirane. Sodišče je torej sprejelo, da ustna obravnava morda ni potrebna v vseh zadevah, kjer se odloča o »kazenski obtožbi« (prav tam, § 43). Ob vzporedni primerjavi pristopa Sodišča v civilnih zadevah Sodišče meni, da bi se vrsta okoliščin, ki morda opravičujejo odpravo ustnega zaslišanja, lahko omejila na naravo zadev, ki jih je treba obravnavati na pristojnem sodišču – zlasti, če te sprožajo kakršno koli pravno ali dejansko vprašanje, ki jih ni bilo mogoče ustrezno razrešiti na podlagi spisa zadeve. Ustnega obravnavanja ni mogoče pričakovati, če ni izpostavljeno vprašanje, ki se nanaša na; ali verodostojnost ugotovitev ali izpodbijana dejstva, za razčiščenje katerih je potrebna ustna predstavitev dokazov ali zaslišanje prič, in če je bila obdolženemu dana ustrezna možnost, da predstavi svojo zadevo v pisni obliki in izpodbija dokaze zoper sebe (glej *Jussila*, naveden zgoraj, §§ 41-2, 47-48, in, *mutatis mutandis*,

Helmerts proti Švedski, 29. oktober 1991, § 32, Serija A št. 212 A). V tej povezavi je dopustno, da državni organi oblasti upoštevajo zahteve po učinkovitost in gospodarnosti (*Jussila*, naveden zgoraj, § 42).

Poleg narave zadev pred pristojnim nacionalnim sodiščem je Sodišče pripisalo pomen tudi domači ureditvi pravice do izvedbe glavne obravnave. Težave na podlagi 6. člena so nastale takrat, kadar odsotnost glavne obravnave izhaja iz samega nacionalnega prava ali je rezultat neposredne in samodejne uporabe njegovih določb (glej, na primer, *Karahanođlu proti Turčiji*, št. 74341/01, §§ 36-9, 3. oktober 2006; *Súsanna Rós Westlund proti Islandiji*, št./04, § 40, 6. december 2007; in *Hüseyin Turan proti Turčiji*, št. 11529/02, §§ 34-5, 4. marec 2008).

Nadalje, Sodišče je do sedaj sprejelo odločitev, da izvedba glavne obravnave ni bila nujna, tudi ob upoštevanju nizke višine izrečene globe, in da je šlo za lažjo obliko prekrška (*Jussila*, naveden zgoraj, § 48; glej tudi, *mutatis mutandis*, *Kammerer proti Avstriji*, št. 32435/06, §§ 28-9, 12. maj 2010; in *Fejde proti Švedski*, 29. oktober 1991, § 33, Serija A št. 212-C 33). Nazadnje je Sodišče potrdilo, da ob upoštevanju zgornjih premislekov ne meni, da je zavrnitev izvedbe obravnave lahko opravičena samo v redkih zadevah (*Jussila*, naveden zgoraj, § 42).

(b) Obravnavano zadeva

Na začetku Sodišče ugotavlja, da se je prekrškovni postopek pred nacionalnim sodiščem nanašal na kršenje predpisov prekoračitve omejitve hitrosti in vožnje pod vplivom alkohola, ki jih določa zakon o varnosti cestnega prometa. Šlo je torej za obravnavanje prekrška, ki ne spada v tradicionalne kategorije kazenskega prava (glej, *mutatis mutandis*, *Kammerer*, naveden zgoraj, § 28, in *Öztürk*, naveden zgoraj, § 51).

Sodišče je nadalje ugotovilo, da je bila pritožnikova zadeva obravnavana po hitrem postopku iz ZP. Posledica hitrega postopka je, da nekatere upravne kazni, kot na primer globe in kazenske točke, lahko naložijo tudi upravni organi, medtem ko je sodno varstvo zagotovljeno s pritožbo na sodišča.

Sodišče ugotavlja, da imajo nacionalna sodišča, ki obravnavajo zahteve za sodno varstvo, neomejeno pristojnost za obravnavo pravnih vprašanj in dejanskega stanja. ZP izrecno ne ureja možnosti, da bi pritožniki vlagali zahteve za izvedbo obravnave; to je diskrecijska pravica sodnika. Določbe 65. člena tega zakona, katerih učinkovanje v praksi je razvidno iz domačih sodb, ki jih je Sodišču predložila vlada. Tako lahko sodnik vodi ustno obravnavo in zasliši priče, če spozna, da je to potrebno, ker so upravni organi nezadostno ugotovili dejansko stanje ali če je zahteva za sodno varstvo podana na podlagi spisa in je od sodnika zahtevano, da odloča o zadevi v rednem sodnem postopku. Ob upoštevanju dejstva, da ima obdolženec možnost predstaviti argumente v svojo korist in v smeri, da je potrebno opraviti obravnavo v svoji zahtevi za sodno varstvo, Sodišče ne

šteje, da bi bil zgornji sistem, ki odločitev glede potrebe po ustnem zaslišanju prepušča presoji sodnika, nezdržljiv z varovalkami po 6. členu (glej nasprotno, *Súsanna Rós Westlund*, naveden zgoraj, §§ 40-41). V tej zvezi Sodišče ugotavlja, da je bil cilj uvedbe hitrega postopka in s tem vpeljanih omejitev izvajanja glavnih obravnav pred sodiščem, ki potekajo v tej vrsti zadev, pospešiti obravnavo prekrškov in zmanjšati delovno obremenitev sodstva. Sodišče ugotavlja, da so ti vidiki legitimni in da je pospešeno obravnavanje prekrškovnih zadev lahko bistvenega pomena pri zagotavljanju pravice do sojenja v razumnem roku (glej, *mutatis mutandis*, *Hermi proti Italiji* [GC], št. 18114/02, § 80, ECHR 2006-XII).

Sodišče bo tako nadaljevalo s preučevanjem, ali je bila v okoliščinah te zadeve ob upoštevanju načina, kako so bili pritožnikove pravice dejansko predstavljene in varovane v postopku, in zlasti glede na vrsto zadev, o katerih je odločalo okrajno sodišče, odsotnost izvedbe glavne obravnave upravičljiva.

V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da je pritožnik imel možnost izpodbijati, da je napravil prekrške in predložiti dejanske in pravne argumente, za katere je menil, da mu bodo v korist, najprej v njegovem pisnem odgovoru na obdolžitve v postopku pred policijo in še pomembneje, v njegovi zahtevi za sodno varstvo nacionalnemu sodišču.

Sodišče nadalje ugotavlja, da je bil pritožnik oglobljen na podlagi dokazov, pridobljenih s tehničnimi napravami, in sicer z lasersko napravo za merjenje hitrosti, ki je zabeležila njegovo hitrost vožnje, ter z električno napravo za merjenje stopnje alkohola v izdihanem zraku. Podlaga za pritožnikovo zahtevo za sodno varstvo je bila bistveno povezana s splošnim ugovorom na določbe notranje zakonodaje, ki policiji omogočajo, da naloži globo na eni strani ter z zanesljivostjo meritve hitrosti, ki jo je opravil policist, in rezultata preskusa alkoholiziranosti na drugi strani. V zvezi s tem je pritožnik oporekal samo, da je šlo za njegov avto, čigar hitrost je bila izmerjena, ter zahteval dokumente, ki dokazujejo zanesljivost merilne naprave ter usposobljenost policista za ravnanje z lasersko napravo za merjenje hitrosti, ne da bi navedel kakršne koli konkretne argumente, ki bi izpodbijali točnost rezultatov. Nacionalno sodišče je preučilo oba zapisnika, ki sta ga pripravila policista in na katera se je sklicevala Policija Kranjske Gore pri obtožbi pritožnika, ter oba dokumenta, ki ju je zahteval pritožnik, ter je tako primerno in zadostno odgovorilo na pritožnikove argumente, ki pa niso sprožili nobenega vprašanja glede verodostojnosti, in ki bi zahtevali ustno predstavitev dokazov ali navzkrižno zaslihanje prič (glej *mutatis mutandis*, *Hermi*, naveden zgoraj, § 85; glej tudi, *a contrario*, *Russu proti Moldaviji*, št. 7413/05, § 27, 13. november 2008, in *Hannu Lehtinen proti Finski*, št. 32993/02, § 48, 22. julij 2008). Poleg tega pritožnik ni zahteval svojega ustnega zaslišanja ali zaslihanja prič. Sodišče ugotavlja, da so argumenti vlade, da je okrajno sodišče ustrezno odločilo v

zadevi zgolj na podlagi spisa in da torej ni bilo potrebe po ustnem zaslišanju, trdni.

Ob upoštevanju zgoraj navedenega in lažje oblike obravnavanih prekrškov, Sodišče ugotavlja, da posebne okoliščine primera utemeljujejo **odsotnost** izvedbe ustne obravnave v tej zadevi. Ta sklepna ugotovitev posledično velja tudi za pritožnikovo pritožbo glede odsotnosti javne obravnave.

Ta del pritožbe je torej očitno neutemeljen in ga je bilo potrebno zavrniti na podlagi točke a) tretjega odstavka in četrtega odstavka 35. člena konvencije.

B. Pritožba na podlagi prvega in trinajstega odstavka 6. člena v zvezi s postopki pred ustavnim sodiščem

Sodišče ugotavlja, da je pritožnikova pritožba v zvezi s postopkom pred ustavnim sodiščem dvojna. Prvič, pritožil se je, da je bila odločba ustavnega sodišča, s katero je zavrnilo njegovo ustavno pritožbo, prekratka, in drugič, da se je odločba sklicevala na spremembo zakona, ki je začela veljati 15. julija 2007 – to je že po dogodkih iz njegove pritožbe. Sodišče ugotavlja, da se kljub pritožnikovemu sklicevanju na prvi in trinajsti odstavek 6. člena konvencije, ta pritožba obravnava samo po prvem odstavku 6. člena.

Sodišče opozarja, da "pravica do sodišča", katere pravica do dostopa je en vidik, ni absolutna: je predmet izrecno dovoljenih omejitev, zlasti glede pogojev sprejemljivosti pritožbe, ker bi jo zaradi njenih značilnosti morala urediti država, ki v tem pogledu uživa določeno mero polja proste presoje (glej, med drugimi organi oblasti, *Brualla Gómez de la Torre proti Španiji*, 19. december 1997, § 33, *Reports of Judgments and Decisions (Poročila o sodbah in sklepih)* 1997-VIII). Sodišče nadalje ponovno ugotavlja, da je način, kako prvi odstavek 6. člena velja za višje sodne organe, kakor so drugostopenjska, vrhovna ali ustavna sodišča, odvisen od posebnih značilnosti posameznega postopka, pri čemer je potrebno upoštevati načelo nedeljivosti konkretnega postopka v notranjem pravnem redu ter vlogo, ki jo ima v njem posamezno sodišče (glej, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services proti Franciji*, 23. oktober 1996, §§ 44-45, *Poročila* 1996 V, in *Brualla Gómez de la Torre*, naveden zgoraj, § 37).

Glede kratke utemeljitve odločbe ustavnega sodišča Sodišče ugotavlja, da za višja nacionalna sodišča – kakršno je ustavno sodišče – zadošča, da zavrnejo sprejemljivost pritožbe enostavno s sklicevanjem na pravne določbe, ki ta postopek urejajo, če vprašanja, ki jih je sprožila pritožba – kakor je to v obravnavani zadevi – niso bistvenega pomena (glej *Wildgruber proti Nemčiji* (dec.), št. 32817/02, 16. oktober 2006). Ugotavlja tudi, da sta v pritožnikovi zadevi (glej prav tam) obe sodišči, okrajno in višje, primerno utemeljili svoji odločbi.

Glede pritožnikovega argumenta v zvezi z učinkovanjem spremembe zakona za nazaj Sodišče ugotavlja, da je sprememba zakona začela veljati 15. julija 2007, pred izrekom sodbe okrajnega sodišča v tej zadevi, ter precej preden je pritožnik vložil ustavno pritožbo. Ta pritožba je torej neutemeljena.

Za zaključek Sodišče ugotavlja, da je ta del pritožbe očitno neutemeljen. Zato bi ga bilo treba zavrniti na podlagi točke a) tretjega odstavka in četrtega odstavka 35. člena konvencije.

C. Druge pritožbe

Sodišče je obravnavalo druge pritožbe pritožnika. Vendar z vidika vsega gradiva, ki ga ima Sodišče na voljo, in kolikor so pritožbene zadeve v njegovi pristojnosti, Sodišče ugotavlja, da to gradivo ne razkriva kršenja členov, na katere se je pritožnik skliceval. Iz tega izhaja, da je ta del pritožbe očitno neutemeljen in bi ga bilo treba zavrniti na podlagi točke a) tretjega odstavka in četrtega odstavka 35. člena konvencije.

Zato Sodišče soglasno

*razglaš*a pritožbo za nesprejemljivo.

Claudia Westerdiek
Sodna tajnica

Dean Spielmann
Predsednik